

O Veternom kráľovi

Slovenská ľudová rozprávka Pavla Dobšinského

Bol raz jeden kráľ a mal syna a dcéru. Ej, bol to za párik: Šuhaj ako slnce a dievča ako zora! Mal sa otec z čoho tešiť, mali sa ľudia na čo dívať, keď sa brat so sestrou ruka v ruke prechodili po záhrade.

Raz sa kráľ s tou svojou dcérou prevážal za mestom v koči. Vtom zafučal vietor a princezná z koča zmizla. Díva sa kráľ, pozerá na všetky strany, ale po nej ani stopy. Rozposlal sluhov po celej krajine, tí hľadajú, hľadajú ako ihlu, ale nikde nič.

Vtedy sa kráľ pusti do plaču a náreku!

„Ach, tatko môj milý!“ prerečie jeho syn, ktorému tiež nebolo ľahko okolo srdca. „Nesmúť že tak, nesmúť, netrať nádej. Pôjdem ešte ja sestru hľadať a možbyť ju i nájdem!“

Kráľ požehnal svojho syna a vypravil ho, dobre ozbrojeného, do širého sveta.

Ide kráľovič cez vršky, doliny, volá, vypytuje sa, ale o sestre ani chýru, ani slychu. Ako tak chodí sem i ta, príde k jednému jazeru, kde sa šplachotal krdeľ kačiek. Strhne flintu z pleca a namieri do tej najväčšej.

„Stoj, šuhaj, stoj! Nestrieľaj do mňa, veď ti ja budem na dobrej pomoci!“ zavolá naňho tá kačka. „Viem, kam ideš, a veru dobre ideš. Tvoja sestra je na Veternom zámku!“

Začudoval sa kráľovič, prevesil si flintu cez plece a ide ďalej. Onedlho prišiel k veľkému mravenisku, práve mu bolo v ceste. Zastal a pichal doň palicou. Mravce sa zahmýrili, a iba keď vyjde veľký s krídlami a povie mu:

„Nebúraj môj palác, dobrý mládenec. Obíd' ho, budem ti na dobrej pomoci.“

Milý kráľovič sa len usmial nad tou rečou, ale predsa nechal mravenisko na pokoji.

Tu príde do jednej húšťavy. Tak sa v nej zamotal, že nevedel kade von. Práve tam, kadiaľ by sa bol mohol prešmyknúť, zavadzal mu suchá peň a ten bol plnučičký-plný včiel. Vytiahne šuhaj šabľu, že peň vytne. Tu ako raz zaťal, vyšla von včelia kráľovná:

„Nerúb o môjho domu, dobrý mládenec, obíd' ho, a ja ti budem na dobrej pomoci.“

Poslúchol ju, obišiel peň a kliesnil si cestu ďalej.

Napokon sa už preťal cez tú húštinu, a tu vidí pred sebou na holom vršku vysoký zámok.

„No, predsa som už tu!“ A pustil sa hore vrškom.

Ale tu bolo ešte horšie. Fúkal taký vietor, že sa iba štvornožky, po biede-psote, mohol dostať hore. Príde do zámku, klope – nič. Vojde do prvej izby, do druhej, nikde živej duše. Iba hen v tej tretej nájde pána švagra, Veterného kráľa, ako si von oblokom hvízda. Veterný kráľ sa hneď obrátil k nemu:

„Vitaj, švagor môj milý, vitaj!“

Ale ten nedbal na prázdne reči a hneď si pýtal naspäť svoju ukradnutú sestru.

„Ej, aký si ty chytrý, švagre!“ vraví Veterný kráľ. „Nenáhli sa! Teraz si v mojej moci.“

A pojal ho so sebou na morský breh. Stiahol si z prsta prsteň a zahodil ho doprostred mora.

„Ak mi ten prsteň do rána donesieš, tak ti sestru vydám,“ hovorí. „Ale ak nie, pôjdeš, odiaľ si prišiel.“

Milý kráľovič až tak zmrzol od strachu a nepovedal nič. A Veterný kráľ so smiechom doložil, že sa uvidia ráno.

Chodí mládenec okolo toho mora, chodí celý utrúpený. Vtom priletí k nemu kačka:

„Ej, braček, ty si mi život daroval. A tak sa teraz netráp a ľahni si spať, ja ti ten prsteň donesiem.“

Na svitaní sa šuhaj zobudí a vidí, že prsteň už má na prste. Ako sa tak teší, pritrieli k nemu jeho švagor:

„No, čo je, ako je, máš ten prsteň?“

„Tu je!“ ukáže mu ho kráľovič.

„No, no, tak dobre, ale to ešte nie je všetko. Poď ty so mnou, švagrík môj!“

Zaviedol ho na najvyššiu zámockú vežu, vzal so sebou vrece maku a rozsypal ho do vetra.

„Hľadže: keď mi do rána všetok ten mak pozbieraš, tak si slobodný aj s ňou!“

Smutne pozerá kráľovič na rozviaty mak a vzdychá. Vtom, kde sa vezme, tu sa vezme, krídlatý mravec:

„Nič sa netráp, braček, choď a ľahni si spať. My ti do rána všetok ten mak pozbierame!“

Kráľovičovi troška odľahlo a šiel spať v dobrej nádeji. Kým prišiel ráno Veterný kráľ, mravce vyzbierali mak do posledného zrnka a vynosili ho na vežu.

„No dobre, švagre. Keď si ty taký súci chlap, ta si tú svoju sestru maj,“ vraví mu Veterný kráľ. „Lenže si ju musíš poznať medzi dvanástimi devami.“

„Čo by som to bol za brata, keby som si sestru nepoznal!“ pomyslel si kráľovič.
„Dajsamisvete!“

Tu mu ich Veterný kráľ ukázal. Dievčiny boli rovnaké ako jedna. Všetkých dvanásť sa naňho rovnako usmievalo a všetky vraveli to isté:

„Vitaj, braček, vitaj!“

Tu sa mu len začalo meniť pred očami. Tu on len zbadal, že je na tenkom ľade.

Ako tak dumá, priletí včela a pošepne mu do ucha:

„Nič sa neboj, mládenec! Na ktorú si sadnem, to je tvoja sestra.“

Zaradovaný pozeral, na ktorú dievčinu si včielka sadne. K tej potom šiel a objal ju.

„Toto je moja sestra.“

„Tak je,“ odul líca Veterný kráľ. „Len si teda choďte svojou cestou!“

A oni sa hneď pobrali a naradovaní šli k svojmu zarmútenému otcovi.

Veď sa ten len potešil, keď zazrel, ako si idú ruka v ruke brat so sestrou! Vtedy sa ešte len mal na čo dívať šíry svet!